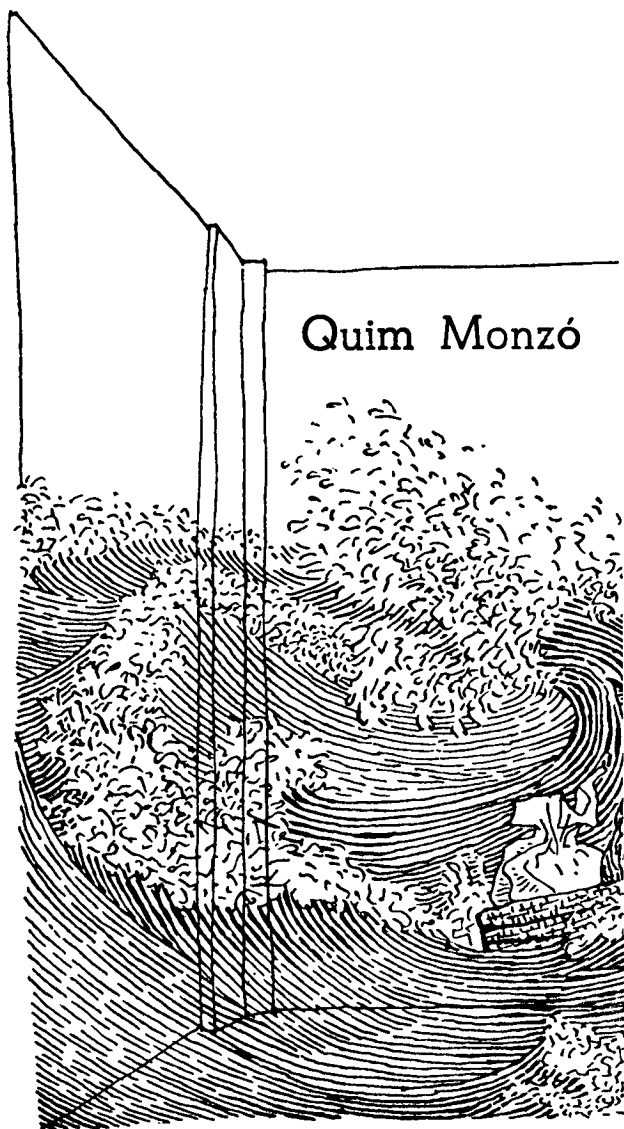

NOIA DEL MEHARI*

Hi havia una distància tan gran entre aquelles dues imatges que se superposaven, ençà i enllà del vidre (una: el vell geperudet que pagava amb

* Aquesta narració, que obtingué el premi Arts i Lletres 1976 a Premià de Dalt, pertany al recull d'imminent publicació —Uf, va dir ell.

un duro el vas de vi negre; i l'altra: tu, la noia daurada, d'ulleres fosques, aparcant el Citroën mehari color taronja), que mai hagués imaginat que hi entraries, al bar de formica lleunt on jo esgotava el primer gintònic de la nit nadona. Quan vas veure al tamboret, just al meu costat, vaig entendre —d'una forma boiosa— que, a voltes, el món roda com cal.

Vas demanar un martini blanc. Obrires el sarró, en tragueres un paquet de dunhill. Vas encendre una cigarreta i feies volar cargols de fum blanc que es perdien per l'aire fred, vers el sostre emmoquetat de fosc. (A hores d'ara fóra estúpida tractar de recordar com vam començar a parlar-nos; no ho sé: potser algú —tu o jo— va demanar foc, o féu un comentari casual i trobà un somris obert, o algú esguardà els ulls de l'altra, una càlida profunditat, blana).

Vam consumir gintònics i martinis a dojo: tot un taulell d'escacs fet d'ampolletes transparents anà formant-se davant nostre. Esgotàrem també el tabac ros, i vam haver de comprar ducados, que era l'únic que hi havia, a aquell bar inconcret, de silenci marró i lluentor metàl·lica.

Al carrer, el cel era ja una taca fosca, i davant dels ulls se'ns obria una nit obliqua, atapeïda de punts de llum i colors i sons secs i flaires indecises. Vam pujar al mehari i digueres que l'havies robat, cosa que em vaig dignar no creure, mentre mentalment us etiquetava: a tu com a nena de casa bona i al cotxe com a present d'aniversari ofert pel papà. On vols anar?, va demanar un dels dos, i l'altre inconcretà un lloc amb un gest amòbigu, somrigué, acotà el cap, inspirà profundament fent davallar l'alcohol fins les clavegueres de l'estómac.

Vam sopar entrepans per la Rambla, abans de guarir-nos de la nit a bars estranys i incòmodes, de noms exòtics, on beviem líquids dits polinèsics entre plantes d'una Mediterrània casolana. Xerràrem de fets, de gent, de sentiments, de calitges anímiques. Vam acabar abraçant-nos en una boïte freda i sorollosa, on la gent fumava molt, bevia més i es reprimia massa. Vam prendre cafès a la Crapa, i vam riure de la gent, esnobs-fills-de-papà, part puta de la Rambla, escoltàrem música a la de mentalitat encongida, déiem.

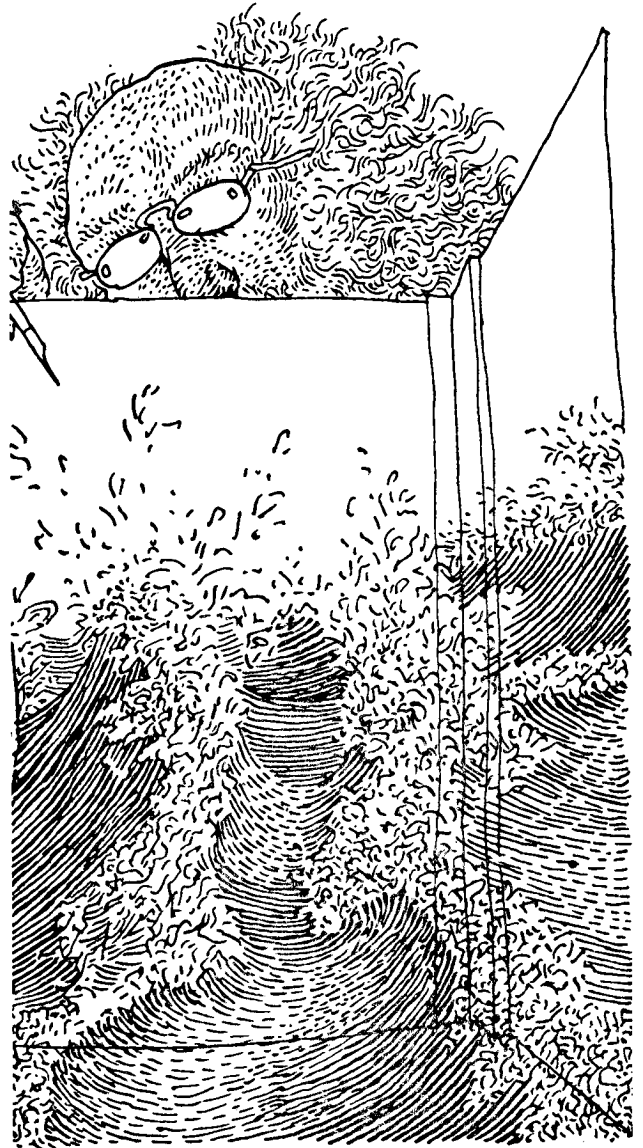
Tornàrem al teu cotxe i seiérem. Ningú no badà boca en una estona. A la fi, un dels dos aixecà el cap i se n'adonà que l'altre l'observava. Somrigué. Somriguérem. Fores tu qui, aleshores, esmentà l'existència del teu estudi, qui arrencà, qui hi ficà la segona, qui travessà de bell nou la ciutat, qui aparcà en un carrer solitari, de fanals

espaiats, d'arbres insomnes. Vam pujar l'ascensor abraçant-nos, cercant-nos les llengües fins que el sotrac de l'arribada ens sobtà, ens tallà el bes, ens féu riure.

Vaig allargassar-me sobre els coixins, barrocs violats. Em demanares què volia beure i vaig dir-te que vodka amb taronjada. Vas col·locar música a l'estèreo: Vinicius de Moraës, sambes que omplien la nit d'aigua intensament blava, de llum, de sorra blanca sobre la que m'amaraves de desig, mossegant-me els llavis, cercant-me pels racons de les rialles, estenent el ventall de la teva cabellera sobre el meu pit, alçant la testa, rient amb ulls verds com prats irlandesos, humits. Vinicius es perdia, llunyà, enllà de les notes, sentindo a terra toda rodar, una música líquida acariciant-te les sinies per damunt de la brusa, mentre feies que les meves mans obrissin la cremallera dels teus jeans, desordenadament, despullant-nos desordenadament, entre carícies i mossegades, la teva boca perdent-se per les boscúries del meu entrecuix, deturant-nos sovint, i esguardant-nos llargament, sentint l'ampla, la profunda necessitat dels cossos, ombres irades amb un deix d'alcohol.

Fou aleshores quan vaig veure els teus pits: en descordar-te la brusa, vaig quedar immòbil, estorcat, bocabadat. Tu vas riure: et sorprendràs ara, boig?, digueres, i jo no sabia què fer, no sabia què dir, com reaccionar. Comprendràs que no és gens usual trobar-te davant de dues sinies transparents, dins de les quals viu tota una flora tropical de palmeres i talipots i margallons, onejada per: vents assiris, tramuntanes egípcies, monsons amazònics per on voleien petits papagais, lloros, cacatues, coloms de cent mil colors, amb un fons de magranes a punt de madurar.

Comprendràs també que, per un moment, estigués a punt de guillar. I ara imagino que el que em féu restar fou la teva imatge divertida, els teus llavis rojos, els teus ulls irònics, al saliva que feia lluir les teves dents i a mi sentir-me assedegat. Vaig notar que l'erecció em retornava, que m'agenollava per tal de vinclar i estripar, desfer la teva carn bruna. I t'acariciava els pits, aquests pits tous i transparents, i observava com s'agitaven, i a dins hi cantaven els papagais i les plantes reien mentre et penetrava, i un cor de lloros groc-verds esclatava de plaer quan ens besàvem, els coloms enlairant-se per damunt d'un mar d'algues tremoloses; i quan orgasmàvem, els vents més càlids feien onejar les branques de les palmeres i les escumes fosques dels teus oceans i les plomes roges grogues blanques ataronjades que em

Dibuix: Peter Vos

creixien ja per l'esquena, on ràpidament em brollaren ales, poc abans que em sorgís aquest bec daurat amb què ara et parlo, i m'encongís i ja no em calgués dur mai més ulleres, ni camisa, ni corbata, ni pagar lletres estúpides, ni bitllets de metro a hores concorregudes, esdevingut ja un papagai verd groc roig dins del teu pit feliç i càlid.